

[Hvidberg.]

været, om man her kunne differentiere undervisningen i de 2 år — det hjælper ikke meget, at man henviser til det nuværende system; det er ikke sikkert, det er så godt — svarende til de 3 vidt forskellige formål: udgang efter 2. realklasse, realeksamen og studentereksamen.

Vanskelighederne opstår særlig ved udarbejdelsen af time- og læseplan for afsnitsegene, og jeg er ikke i tvivl om, at når time- og læseplanerne er udarbejdet, vil tilbagegangen i forhold til det, vi har nu, blive åbenbar.

Men herved kommer jeg til noget andet. Er der da ikke allerede udarbejdet time- og læseplaner for undervisningen i 6. og 7. klasse og 1. og 2. realklasse? Den højtærede minister nævnte i et af de sidste møder, jeg deltog i sammen med ham, at det ville tage et års tid — tror jeg, han sagde — efter lovens ikrafttræden, før sådanne planer forelå, og i den tid måtte man klare sig med nogle foreløbige bestemmelser. Men hvorfor dog? Har ikke ministeriets øverste pædagogiske embedsmænd, undervisningsinspektørerne, allerede for længst kunnet tage denne opgave på sig? Siden februar har jeg med mellemrum spurgt udvalgets formand, om ikke planer kunne udarbejdes og forelægges for os. Det er jo meget afgørende i hele denne sag, at vi ser, hvordan time- og læseplanerne ser ud. Men jeg har ikke kunnet få noget svar. Jeg må dog sige, at et utvetydigt svar forelå i går, da Berlingske Aftenavis udkom med en erklæring fra de to undervisningsinspektører.

Med den højtærede formands tilladelse skal jeg citere dette ikke uinteressante dokument; det er foranlediget af ekspeditionssekretær, cand. polit. Ivar Munk, som i Berlingske Aftenavis for den 28. maj skriver følgende, som det også er nødvendigt at citere:

„Som bekendt er der til undervisningsministeriet knyttet forskellige undervisningsinspektører, der af offentligheden opfattes som ministeriets sagkyndige konsulenter eller rådgivere i pædagogiske spørgsmål. Jeg synes da, at offentligheden må have krav på at vide, om disse i skolesager meget erfarne mænd har udtalt sig i forbindelse med skoleforslaget, hvorledes det er blevet hørt, og hvad

deres udtalelser gik ud på. Ja, det må da være af største interesse at få at vide, om disse rådgivere, den nære sagkundskab, har medvirket ved skoleforslaget og i så fald på hvilken måde. Jeg tror, særdeles mange med mig vil finde det overordentlig magtpåliggende at blive orienteret i dette spørgsmål.“

Jeg må sige, at hr. Ivar Munk blev også orienteret, idet undervisningsinspektørerne fremlagde følgende erklæring i den anledning:

„Den 11. januar 1958 anmodede undervisningsministeren os om at udarbejde timeplaner med bemærkninger om læseplaner for de områder af skolen, der henhører under vore embeder. I slutningen af januar afgav vi, uafhængigt af hinanden, vore erklæringer. Vi påviste, at skolelovsforslagene medførte en afgjort devaluering af den undervisning, der skulle danne grundlag for henholdsvis studentereksamen og realeksamen.

Vi var af den opfattelse, at vore erklæringer skulle forelægges folketingets skolelovsudvalg, og fremsendte dem derfor i godt en snes eksemplarer. En sådan forelæggelse er imidlertid ikke sket, og vi har heller ikke været tilkaldt til mundtlige forhandlinger.

*Højberg Christensen. Hans I. Hansen.“*

Jeg ved i grunden ikke, hvad det ærede medlem hr. Horn siger til dette. Han hævder, at den påstand, at undervisningsinspektørerne skulle være undertrykt eller ikke være hørt, er fejlagtig, og at påstanden endog er beskæmmende, og han henviser til, at de endog var med i forhandlingerne i nationalmuseet. Ja, det var en helt anden situation, under en anden regering og med hensyn til et andet lovforslag, men her har de aldeles ikke været med.

Det ærede medlem hr. Hartling mente sig ved anden behandling kompetent til at korreksse Københavns universitet og det filosofiske fakultet, hvis lærere dog i vid udstrækning har haft meget at gøre med undervisningen i den højere skole, og som for en stor del er pædagoger, men de var altså ikke i stand til at bedømme følgerne af nærværende lovforslag, således som det ærede medlem, der har været seminarieførstander fra 1950, i al sin beskedenhed er